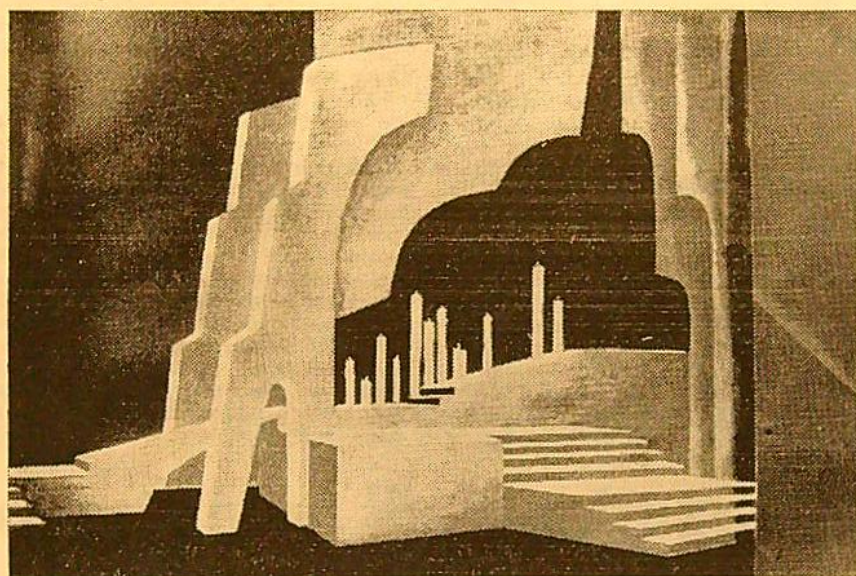

ZPRAVODAJ

41. JIRÁSKOVA HRONOV 8.

SOBOTA 14. SRPNA 1971 • CENA 1 Kčs

FRANTIŠEK MUZIKA byl výtvarníkem Honzlůva uvedení Tylova Jana Husa. Pracovali spolu na hře dvakrát. Nejprve v Plzni (1936), k této inscenaci se vztahuje reprodukováný scénický návrh. Po druhé v Praze v Národním divadle po druhé světové válce na obdobném jevištně výtvarném principu. Honzl využil výtvarníka, který prošel surrealistickou érou a vytvořil si zde bohaté obrazné zázemí. Jeho gotika ve scénách Jana Husa má zcela nepopisný ráz. Výtvarník vyšel ze znaků slohu a z estetických

dojmů, kterými gotika působí, a povýšil je v svěbytný obraz evokující v nových tvarech tyto dojmy z hlediska potřeb dramatu. Výmluvná architektura stěn, prořezaných vchody, stěn vycházejících z úzkých podpěr, architektura odlehčená, vyvolávající ostré kontrasty světla a stínu, byla základnou velmi působivé inscenace, v které režisér použil vlastní úpravy. V ní zazněl Hus revolučně, zhodnotil tradici pro tehdejší dobu v myšlenkově jasném a přesně zaměřeném tvaru. (Ša)

Dnes zazní znělka naposled

Končíme s letošním Hronovem. Dnes se již neobjevuje rubrika Kam dnes a zítra. Připomínáme již jen několik programů, které zbývají do závěrečných tónů znělky 41. Jiráskova Hronova. Dnes dopoledne byla schůzka přípravného výboru s novináři v učňovské škole, ve 12.00 hodin se rozloučí na MěstNV soubor z Plzně, v 15 hodin uvádí kino ve Velkém Poříčí druhý díl film Dostojevského Zločin a trest, na pódiu v parku vystoupí známý folkloristický soubor Český ráj (vystoupení začínají v 17 a

ve 20.30 hodin). Dnes začíná již v 16 hodin poslední představení přehlídky — soubor Hálek z Nymburka uvádí českou realistickou hru Ladislava Stroupežnického Naši furianti, která patří mezi představení, o které byl velký divácký zájem. Večerní představení začíná také o půl hodiny dříve tj. v 19.30 hodin. A po něm se naposledy sejdem v Jiráskově divadle, abychom vyslechli slovo poroty, viděli předání cen a tím se letošní ročník uzavře. Zpravodaj vyjde ještě jednou večer ve 22 hodin.

Pro příští Hronov

Na závěr našich rozhovorů o perspektivách Jiráskových Hronovů jsme si pozvali s. FRANTIŠKA RYCHTERA, inspektora pro kulturu Vě KNV v Hradci Králové a člena Přípravného výboru 41 JH.

V čem spatřujete význam Jiráskova Hronova vzhledem k rozvíjené síti amatérského divadla v kraji a okresech?

Jiráskův Hronov hrál v amatérském divadle vždycky úlohu jakéhosi navozovatele tvůrčích cest — v dramaturgii, režijní i výtvarné práci, v koncepci činnosti amatérských souborů, v dobrém a bohužel někdy i špatném slova smyslu. Negativní vliv vidím v podpoře některých mód, které záporně působily na amatérské divadlo především ideologicky. Ty kladné vlivy, a těch je v celé tradici Hronovů víc, vidím v tom, že ochotníci zde přebírají zkušenosti, získávají nápady a uplatňují je ve svých souborech. Účinek každého ročníku se mnohonásobuje právě tímto přenosem. Proto je věnována Jiráskovu Hronovu ze strany vyhlášenatelů a pořadatelů taková pozornost.

Jaký vliv by měl mít letošní ročník, pořádaný v jubilejním roce 50. výročí vzniku KSČ na amatérské divadlo?

Letos se zdůrazňovala prvořadá úloha amatérského divadla z hlediska společenské angažovanosti, ideové a umělecké odpovědnosti. Mnohé soubory zde ukázaly své společenské stanovisko, jasný záměr dramaturgii přispět k letošnímu slavnému výročí. Šťastnou myšlenkou bylo poukázání na tradice pokrokového ochotnického i profesionálního divadla, na revoluční myšlení a společenskou angažovanost souborů, která vždy vytvářela velký morální kredit ochotnickému divadlu. O něj by mělo amatérské divadelnictví usilovat nejen ve svých špičkových projevech, ale v každém městě, v každé obci. Nemám na mysli aby soubory hrály jednostrannou dramaturgii, vymazaly ze svého repertoáru zábavnost apod. Půjde nám vždycky jako státnímu orgánu o to, aby práce amatérů uspokojovala, ale zároveň aby pomáhala řešit společenskou potřebu míst v duchu myšlenek socialismu.

(Pokračování na straně 3.)

Anton Pavlovič Čechov a jeho hra RACEK

A. P. Čechov: Racek

Složitost a významová rozsáhlost her A. P. Čechova je vždycky složitým inscenačním úkolem, který naplnit beze zbytku se podařilo jen několika málo divadlům. V Plzni spojili nejlepší síly svých souborů k nastudování hry a zvolili jistě správnou cestu. Režisér J. Marový měl k dispozici určitý výběr, na který mohl klásti náročnější úkoly. V podmínkách amatérského divadla přistupuje k věci ještě skutečnost, že herci mají stejné dispozice k určitému typu hry (a to je v případě Čechova zvlášť důležité) a nemají všichni vyvinuté stylové čtení. Plzeňská inscenace jako celek prozrazuje režijní ruku v celkovém vnějším vyvážení všech složek

Spojené soubory Plzeň

dramatu i inscenace, řádem, pečlivě uplatňovaným po celý večer. K vytvoření základní atmosféry prostoru slouží funkční, barevně lehká scéna, navozující adekvátní prostředí. Podstatou inscenování Čechova je vždy vytvoření vzájemných vztahů postav, a to nejen z hlediska vnějších efektů, ale především z vnitřního hlediska, tím jak podle svých momentálních nálad vstřebávají postavy do sebe atmosféru hry, nakolik je ona ovlivňuje.

V plzeňském představení vystupuje do popředí Konstantin Treplev se svým lyrickým vztahem k partnerce, vztahem poskytujícím divákovi řadu nuancí, naplňujícím v mnohém Čechovské vidění tohoto vztahu. Nejvyšší měřítko lze přiložit na herecké výkony právě Jana Zajíce (Treplev) a hlavně na Slávku Trčkovou (v roli Máši). I v Čechovovi má rozhodující význam typový předpoklad herce pro určitou postavu. V tomto bodě mají zde herci a tím i režisér úlohu ztěženu, protože musí překonávat svou typovou odlišnost a to jim někdy zabraňuje hlouběji pronikat pod povrch dialogu, pod náznak věci a dobírat se zajímavých psychických stavů, dotvářet celkovou náladu, z které jsou u autora odzovány důsledky pro další postavy. Tím se dostáváme znovu k režisérovi, který dokázal, z hlediska těchto nepřiznivých podmínek a předpokladů objektivního charakteru, vytvořit představení, které neztratilo s autorem kontakt, které v základní linii tlumočí jeho myšlenkové poselství. Závěr hry, před příchodem společnosti, nabyl ve srovnání s ostatními místy inscenace na zbytečně vnějškovitost, kdy herci se snaží zvýraznit své vnitřní pohnutí a napětí, ale čini to cestou pouhého zpomenutí postavy, snaží se o výraz podpořený statuárním gestem a postojem, který svým celkovým výrazem má vyvolat u krizi odehrávající se mezi postavami. Tento případ je však výjimkou v inscenaci, kde herci bezvýhradně slouží režijnímu záměru. který — třeba v částečně redukované formě — nám podává základní smysl hry, aniž by deformoval její stylové zaměření. (pp)

chovovské vidění tohoto vztahu. Nejvyšší měřítko lze přiložit na herecké výkony právě Jana Zajíce (Treplev) a hlavně na Slávku Trčkovou (v roli Máši). I v Čechovovi má rozhodující význam typový předpoklad herce pro určitou postavu. V tomto bodě mají zde herci a tím i režisér úlohu ztěženu, protože musí překonávat svou typovou odlišnost a to jim někdy zabraňuje hlouběji pronikat pod povrch dialogu, pod náznak věci a dobírat se zajímavých psychických stavů, dotvářet celkovou náladu, z které jsou u autora odzovány důsledky pro další postavy. Tím se dostáváme znovu k režisérovi, který dokázal, z hlediska těchto nepřiznivých podmínek a předpokladů objektivního charakteru, vytvořit představení, které neztratilo s autorem kontakt, které v základní linii tlumočí jeho myšlenkové poselství. Závěr hry, před příchodem společnosti, nabyl ve srovnání s ostatními místy inscenace na zbytečně vnějškovitost, kdy herci se snaží zvýraznit své vnitřní pohnutí a napětí, ale čini to cestou pouhého zpomenutí postavy, snaží se o výraz podpořený statuárním gestem a postojem, který svým celkovým výrazem má vyvolat u krizi odehrávající se mezi postavami. Tento případ je však výjimkou v inscenaci, kde herci bezvýhradně slouží režijnímu záměru. který — třeba v částečně redukované formě — nám podává základní smysl hry, aniž by deformoval její stylové zaměření. (pp)

Ladislav Stroupežnický: Naši furianti
Divadelní soubor Hálek, Nymburk

Špagety čili makaróny po italsku, odrůdy po buloňsku, po benátsku, sicílské špagety, zkrátka představ si Itala bez špaget nedovede ani dramatická literatura (viz Goldoni atd.). Nefalšované špagety budou dnes odpoledne uvařeny pravými Italy, kteří připravili svým hostitelům, bohatou krmi. Ve 13.00 hodin vyrazí autobus neznámou kam s nákladem stravníků a přiměřeného množství surovin. Nejen divadlem živ jest člověk. (rd)

Pro příští Hronov

(Dokončení ze strany 1.)

Jaké máte ve Východočeském kraji záměry vzhledem k podpoře příštích ročníků?

Myslím, že musíme svými silami na úrovni kraje i okresů přispět k prohloubení koncepce příštích ročníků, uplatnit svůj podstatný vliv v předvýběru souborů, v přípravě našich souborů kraje na soutěž. Chtěli bychom také Hronova a jeho diskusních klubů, přednášek a školení šířeji využít pro vzdělávání našich amatérských kádrů, protože si myslím, že hronovská konfrontace práce má velký ideový a pracovní vliv na členy souborů. Chceme podpořit především úsilí hronovských pořadatelů o zlepšení prostorového vybavení divadla a společenských místností města, usilovat o ještě těsnější spojení Jiráskových Hronovů s celkovou problematikou kulturně výchovné práce, jejíž společensky závažnou složkou amatérské divadlo je.

Ples divadelních ochotníků připadl letos na pátek 13. srpna. Zpravidla býváme na číslo třináct alergičtí, ale večer všichni na pověrčivost zapoměli. Takové veselí a spontánní náladu, jakou jsme pozorovali ve velkém sále náchodského Tepna klubu, může vzniknout jen mezi dobrými přáteli, kteří se navzájem znají a mají mnoho společného. Společných radostí i smutků s nimiž se každoročně scházeli i rozcházejí, aby znovu přijížděli a cítili se tu jako doma. (rd)

Som v Hrenove po prvý raz. Hodne som si sľuboval od práce klubov, o ktorých som bol informovaný, že sú kvalitné. Pravdupovediac, bol som sklamaný prácou klubov a myslím si, že čas, ktorý je tu navonavený na diskusiu o tej ktorej hre je nevyužitý a úroveň klubov slabá. Všetci dobre vieme, že akcia stojí hodne peňazí či už zo strany organizátorov tak i zo strany účastníkov, ktorí sú tu viacerí i za vlastné prostriedky a obeť Hronovu dovolenku. Preto teda veľa peňazí a málo muziky? Myslím si, že zo strany vedenia klubov by sa malo oveľa zodpovednejšie pristupovať k práci, aby divadelní ochotníci si mohli odniesť z Hronova nové vedomosti, ktoré im pomôžu pri ich ďalšej práci.

Ján Kudia, Senica

ČERNÁ A BÍLÁ

V mene poslucháčov režijnio-dramatického klubu vedeného J. Benešom chcel by som osobne poďakovať za jeho veľkú snahu, že sa snažil v dejinnom sledu priblížiť nám dramaturgický výber hier 41. J. Hronova. Pri dnešnom úžasnom tempe života, každý z nás číti, že den s 24 hodinami, keby mal 36 hodín, bol by krátky na to, aby sme si popri plnení svojich pracovných úloh, mohli ešte prečítať rozsiahlu divadelnú literatúru aspoň v takom rozsahu, ako nám ju podal v skratke náš vedúci.

Realisticko-historický pohľad na dramatické predlohy hier 31. JH obohatali nás duchovne a preto odchádzame z Hronova skutočne obohatení znalosťami rozsiahlej dramatickej literatúry, ktoré nám súčasne ľudský priblížili aj charakterové veľké osobnosti svetového dramatu v plnom kontakte ich tvorčie práce so všetkými životnými osudmi, prednosťami i chýbami.

Ján Hološ

VZPOMÍNÁNÍ O PŘESTÁVCE

Ve čtvrtek, vzápětí po přivítání Spojených divadelních souborů Plzeň hostujících na letošní přehlídce amatérského divadla jsme se dověděli, že s plzeňskými ochotníky přijeli také dva z těch, kteří se dobře pamatují na první Jiráskův Hronov. O přestávce před večerním představením Čechovova Raceka jsme navštívili v klubu Jiráskova divadla manželé Meinerovy. Vyprávěli nám velmi poutavě o plzeňském ochotnickém divadle i o mnoha zajímavostech, na které se už téměř zapomnělo. Tradice Jiráskových Hronovů začínala velmi skromně a rozvíjela se díky nadšení a zájmu ochotníků z nejrůznějších krajů, ochotníků z nichž málokterý vynesl některý ročník amatérské slavnosti. Málokdo ví, že náštevnický prvního Jiráskova Hronova jmenovitě vítal městský rozhlas vzápětí poté co vystoupili z ulaku. Tenkrát přijeli manželé Meinerovi s plzeňským ochotnickým souborem Heyduk. V roce 1948 účinkovali na Jiráskově Hronově další plzeňský kolektiv Maska, který zde uvedl Vrchlického Noc na Karlštejně v níž manželé Meinerovi hráli. Nejkrásnější vzpomínky si oba zachovali na srdečnou atmosféru všech Hronovů, kde-

řích se zúčastnili, na upřímnost publika, které udržovalo kontakty s ochotnickými herci i v době mimo představení — mnohé z nich pokračovalo v Radnici, kde se diskutovalo, hrály různé společenské hry a navazovaly nejkrásnější přátelské vztahy jež přetrvávají do dneška. Když jsme se manželé Meinerových zeptali na co nejraději vzpomínají, odpověděli: „Připadali jsme si tu pokadě jako doma u nás a pak jsme se tu také scházeli s moudrými lidmi a sejit se s moudrými lidmi, to dává životu smysl.“ (S. Meiner hraje v Rackovi správce I. A. Šumravya). (mr)

Otazník před amatérskou scénografií na Hronově

Otazník před amatérskou scénografií Pohlédneme-li zpět na výpravu jednotlivých uvedených her, které jsme viděli do čtvrtka, nemůžeme mít příliš velkou radost. Kdysi jsme vitali každý rozhod s vytvářeními konvencemi starého pojetí ochotnického divadla, a radovali se z nových použitých materiálů, snahy o náznak lepšího využití světla apod. Dnes

jsou tyto věci samozřejmostí, a proto tu nezbytně stojí nové kritické postuláty, a to je vztah jevištní výpravy k celku dramatického díla, kdy výprava vstupuje do struktury jevištní práce jako důležitý významotvorný činitel. Inscenace hry Konstantina Simonova Čtveřtý nepůsobí výtvarně špatně, její autor zná scénografické postupy, také technologií jeviště. Svou práci však podléhá režisérovi a jeho koncepci; režisér však nevyužil tvůrčích možností Pavla Hory a nakládá s výpravou zcela neadekvátně požadavků a charakteru textu. Neujasněnost prostorových vztahů mezi životem skutečným a životem probíhajícím v retrospektivách mate diváka, vede ke staticitě hry. Výtvarná kvalita není jen jediné hledisko v dramatickém díle, prvotná je otázka její dramatické funkce. Zvolil-li režisér dva plány a umístil-li je rovnoběžně za sebe a nevyřeší otázky jejich vzájemného prolínání, dochází k mechanickému opakování aranžmá, statickému umístění důležitých osob hry do jednoho bodu bez možnosti větší akce. Toto představení ukázalo na rozhodující otázku půdorysu jako základu pro funkční uplatnění výpravy v inscenaci. Výtvarníci se osamostatňují stojí jaksi mimo soubor a hru. To je případ Josefa Čílera v Ostrovského Lese. Symbolizující prvek suchých větví je jistě výborný nápad, ale režisér Beňo Michalský neučinil nic pro to, aby divákovi obrazně zdůraznil tento nápad a jeho

funkci a proto plným právem se divák diví, že v pokoji rostou větve. Vyčet pominutí základního vztahu mezi výpravou a dramaturgicko-režijní koncepcí jejího záměru výtvarník naplňuje v rovině obrazného sdělování je nekonečný. V představení Měšťáka je (a to chtěl Gorkij) atmosféra domu Bezmenových důležitou dramatickou silou hry. Výtvarník Alois Vojtěch postavil na první pohled zájemavou scénu, navozující určitou náladu. (Nechápu proč se hraje s otevřenou oponou, snad proto, že se nevěšelo do jevištní stůl). Tento domo však divák ztratí jakmile se začne ve scéně hrát a hlavně svítit. Temnotu a ponoru nevytvoří tmou a ponorosti. Věci tohoto domu nehrají dramaticky, ačkoli vztah lidí k věcem, ke koutům bytu, k předmětům je nepominutelnou částí dramatu.

Alois Nosek ve Veselém hroboři má na jevišti všechno — kameny, sněh, množství věcí, přesto mu chybí to základní — nálada, dramatické ozvěny do kterého jsou postavy zasazeny. I tady režisér stejně jako ti shora zmínění pokládá výpravu za ilustrátora prostředí a za nic víc. Jako rektor nejlepší ze zhlédnutých představení je možno přijmout práci Saši Ryčetského v inscenaci hry Pan Puntia a jeho sluha Matti právě pro naplnění inscenačního záměru (o jeho správnosti či nesprávnosti teď nediskutujeme), umožňující plný tok představení, koncentrující jednotlivé scény pomocí ploch navozující na se-

veru tak často opakováný motiv dřevě, s mnoha nástupnými možnostmi. Izolace výpravy od dramatického celku je tedy typickým jevem letošního Hronova a obecně potvrzuje stav, který u nás je. Vliv profesionálů je jistě prospěšný a dobrý, měli by však pomáhat více vychovávat amatérské scénografy a ne jen dodávat návrhy, s nimiž si pak režisér neví rady, protože je vlastně nepochopil. O amatérskou scénografii se prakticky nikdo nestará. Školní technologie jsou jistě dobrou věcí, ale nevyšší to podstatu umět využit výtvarníka jako činitele vytvářejícího svými prostředky drama a jeho svět. (pp)

Děkujeme všem zaměstnancům hronovské tiskárny za obětavost, pečlivost a trpělivost s níž přistupovali k přípravě a výrobě Zpravodaje. Před zahájením Jiráskova Hronova, v době dovolených, dokázali zajistit nejen výrobu informačních čísla a brožury, ale přizpůsobili našim potřebám také svůj program pro celý další týden. Dobrá spolupráce e zejména jejich vztah k celému festivalu je skutečně příkladný.

Ladislav Stroupežnický:

Naši furianti

4

ReD

ročník 3.

o marxistickou teorii umění

bedřich vlašava

V článku v řádku který byl nadšeným... (text continues in columns)

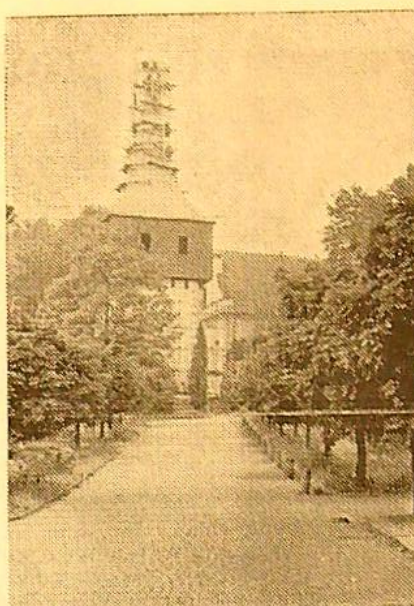
97

JAK JSME SE TU MĚLI

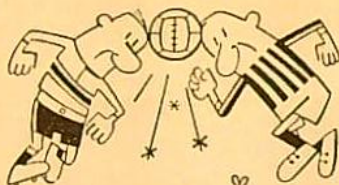
Dobře. I letos dobře. Zvlášť příjemně nás přivítala novinka učňovské školy; skvěle zásobovaná vinárna, rychlá příprava jídel a brilantní obsluha vyvážíla drobné nedostatky v ubytování (hotel Sokol dal třem spolubydlícím k dispozici klíč v jediném exempláři). Když se sejdou obyvatelé Hronova s někým, kdo přijíždí každoročně na festival, vzápětí po srdečném pozdravu padne otázka: „... A prosím tě, je v Hronově ještě ta skvělá denní vinárna? Stovka, víš...“ a paní Glücková, jak vaří nejlepší kávu v Hronově...? Odpovídáme stále stejně, že všechno a všichni jsou na svém místě, těší se na své hosty a přátele. Mimochodem kávu vaří ve Stovce skutečně výbornou, o dobře vychlazených nápojích ani nehovoříme. Však mnozí poznali nejen Stovku nebo Staropadolskou, či Modrou hvězdu na náměstí, ale také rozdíl... Do Hronova každým rokem přijede mnoho ochotníků z celé republiky a věřte, žádný z nich nezavidí technikům z divadla jejich těžkou práci a těžkou úlohu při stavění

scény nebo při seřizování osvětlovacího zařízení. Mohli by vyprávět nejen o tom, kde stojí transformátor; vědí dokonce velmi přesně z jakých součástek se skládá a jak je těžké uvést jej v krátké době do provozu. ZK MAJ obstál v přípravách přehlídky také na výbornou — i ve značně složité situaci dokázal vyhovět přání i nárokům návštěvníků, uvést je do vzájemného souladu, najít klíč k mnoha organizačním problémům. Mohli bychom pokračovat do nekonečna stejně. Chtěli bychom však poděkovat všem bez rozdílu a říci, že se těšíme za rok nashledanou. (red)

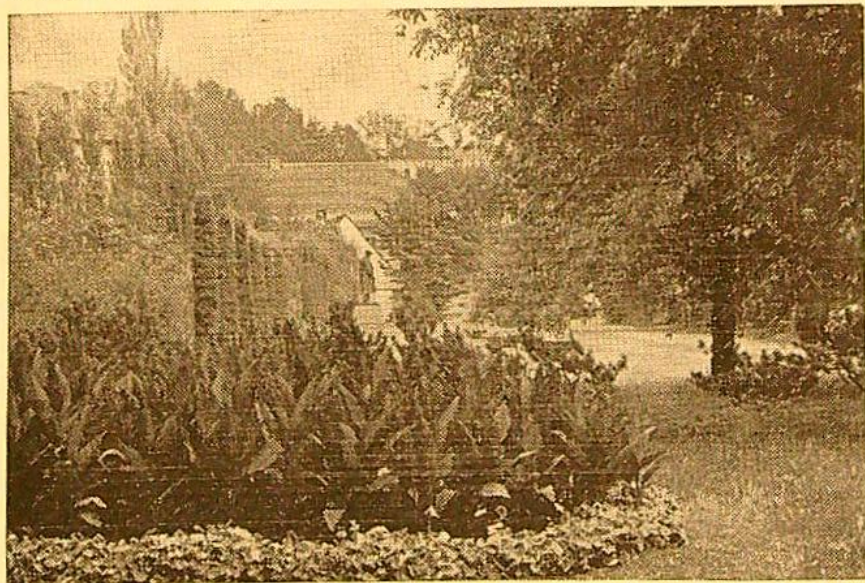
Omlouváme se ochotníkům z Mlá-zovic, kteří nám zaslali fotografii Jiráskova pomníku, že jsme ji z technických důvodů nemohli uveřejnit. Děkujeme jim za dodané zprávy během Hronova a za to, že našli k našemu festivalu tak vřelý vztah. mm

Snímek Pavla Rejtara již patří vlastně minulosti. Letos září zvonice novotou, oprava je dokončena.

Byl jsem na ženobale, jedny byly zelené a druhé pružované. Pružované vyhrály, naše spolupracovnice Markéta dala gól. Některé dívky se dokonce trefoily do míče, brankářka chytila balón a pak pila mléko. Měli jsme se se všichni na co dívat. V zápase mužů vyhrál Lumpacivagabundus posílený porotcem Sindelářem. Lhota s Doležalem se osvědčila jako obvykle, pažit byl dobře připraven, branky zvětšeny. Zápas mužů zklamal měkkostí a únavným driblováním a výřečností se šputnou díky naproti tomu ženobal byl tvrdý a nekompromisní. (lt)

Hronovský motiv

Výstava naposledy

S poslední znělkou Jiráskova Hronova se uzavře i výstava, která byla instalována v prostorách divadla. Při procházce mezi panely jsme se zeptali členky hronovského divadelního souboru Stáni Šmelhausové na její dojem, a názory na divadlo, které je vzhledem k jejímu věku již dávnou historií.

„Pomocí divadla může člověk pronikat k podstatě světa. Je těžké vrátit plně obraz divadla minulosti. Přesto řada zajímavých fotografií naznačuje obraz divadla doby, která je pro mne již legendární, ale přesto stále živá. Myslím, že pouhý výčet představení nemůže dát návštěvníkovi ucelený obraz práce Osvobozeného divadla i jiných avantgardních divadel. Výstava o výčet ani neusiluje, snaží se zapůsobit na diváka, aby se avantgardou pozorněji zabýval a zejména

Jindřichem Honzlem, který ve svých teoretických pracích vytvořil spoj s divadlem dneška. Je zajímavé vědět něco o tom, jak se dělá skutečně dobré divadlo. A důkazy, že Osvobozené divadlo jim skutečně bylo, poskytují kritiky, ohlasy i rady k práci od samotného Jindřicha Honzla. V dnešní době se nám zdá, že stále objevujeme nové prvky ve výpravě her, scéna je dnes jednoduchá, účelná. Ale již tenkrát vytvořili avantgardní umělci toto pojetí, na které dnes navazujeme. Zdá se mi, že se nám málo daří překonat to, co objevili ti před námi. Snad ličení se poněkud změnilo, je civilnější, nenápadnější. Výstava ukazuje dobu, ve které divadlo působilo a od doby ho nelze nikdy oddělit. Přesto jsou zde těsné vztahy, zejména v tom, jak divadlo dovedlo působit svým příkladem. Vždyť hry Osvobozeného divadla se hrají dodnes, ještě dnes zpíváme Ježkovy písničky, používáme v divadle prostředky, které se nám zdají samozřejmé a přitom před několika desetiletími znamenaly revoluci v divadle. A tohle srovnání z výstavy vyplývá jako základní poučení o hodnotách, které zůstaly.“

Žádné noviny se neobejdou bez dobrých spolupracovníků, hlavně stálých. Proto redakce děkuje značce -mk (tj. Markétě Kubrové) a značce -SŠ (tj. Stáni Šmelhausové) za dobrou spolupráci a zároveň všem dalším, kteří si našli chvíli a napsali nám pár řádků. Děkujeme ředitelství učňovské školy za to, že nám poskytlo útulek a vzornou pozornost ve všech směrech, děkujeme rodině školníka, která nám vycházela vstříc s ochotou hodnou chvály. pp + mm

Zpravodaj 41. JH. Vydává Přípravný výbor 41. Jiráskova Hronova. Redakce Milan Marek, Petr Průša. Vytiskly VČT, provcz 13 Hronov. Cena výtisku 1,- Kčs.

Snímek Pavel Rejtar